Text > **Simone Nobel** (Amsterdam,1956) es va mudar a Banyoles l'any 1981. És professora de llengües. Va treballar set anys d'intèrpret a l'Hospital Josep Trueta. Aquesta experiència és una de les seves fonts d'inspiració. Actualment fa un curs d'escriptura a l'EMHU que l'ajuda a revisar i millorar el que escriu.

Superat el pànic

Sento un odi irreconciliable envers l'hivern i el fred. Em venen esgarrifances només de pensar que podria acabar en un forat fosc i gelat, a la tercera planta d'un bloc de pisos en miniatura. Falta que els fills se'n recordin, d'aquesta aversió.

Un dia, fent la sobretaula, els vaig dir que havia fet el testament vital i que no volia ser enterrada al nínxol familiar del seu pare (exmarit difunt, Déu el tingui al cel): preferiria ser cremada. El gran no volia ni sentir-ne parlar. «Ens has preparat uns dolços molt amargs per acabar un bon dinar», va dir, i se'n va anar emprenyat. El petit va fer l'orni i va canviar de tema. Els comprenc. Són pastats al seu pare: rectes i temorosos, aferrats a les coses tangibles. Malgrat la disconformitat amb el meu estil de vida, tenen un terror primordial a la possibilitat (que de fet és una certesa) de la meva mort, i la rebutgen amb una força instintiva. La incineració em sembla reconfortant, però em temo que la petició no serà executada.

El nostre desenllaç era un dels tòpics a l'hora de fer el cafè amb les amigues, vídues totes. Estic penedida de no haver-los deixat per escrit com vull que sigui el meu funeral. Ara és massa tard. L'ictus m'ha deixat desfeta, literalment.

Des que he pres consciència de la situació, el que em fastigueja és que no puc comunicar-me amb els fills

Des que he pres consciència de la situació, el que em fastigueja és que no puc comunicar-me amb els fills. Els veig, els sento i en reconec l'olor. No és recíproc. Em miren, no em veuen. Em parlen, no m'escolten. El box estèril els manté a distància: cada un dins el seu món, capficats. No perceben els senyals que emeto amb totes les forces mentals i físiques.

Aquest matí, per fi, el gran ha vist com movia el nas. El metge ho ha atribuït a moviments involuntaris. La frustració i la sensació d'impotència quasi em maten. Llavors un dels aparells ha fet un xiulet allargat.

Els veig, els sento i en reconec l'olor. No és recíproc. Em miren, no em veuen. Em parlen, no m'escolten

M'han reanimat. Veig que no fan cas del testament vital i intueixo que em puc oblidar de la incineració. Què hi farem? He apagat focs més vius.

Amb una mica de sort em cremaré a l'infern.

Em venen esgarrifances només de pensar que podria acabar en un forat fosc i gelat, a la tercera planta d'un bloc de pisos en miniatura

Aquest espai és fruit de la col·laboració amb l'Aula d'Escriptura de l'Ajuntament de Girona i l'Escola Municipal d'Art (La Mercè), que s'encarreguen de seleccionar els textos i les il·lustracions entre l'alumnat.

Il·lustració > **Joan Escribà Serra** (Barcelona, 1941) és enginyer industrial i arquitecte, a més de professor de dibuix a l'Institut de la Bisbal d'Empordà i de projectes a les escoles tècniques superiors d'enginyeria i d'arquitectura de Barcelona. També és membre fundador del grup avantguardista d'art pop Machines i component del Gabinet d'Assessorament Popular. És alumne reincident de l'Escola Municipal d'Art de La Mercè sota el mestratge de Coromines, Huedo i Subirós.